

□□□□CKKP :: Benešová Eva□□□□□

□

□□□□	□□□□□□□□□□□□	
□□□□□□□□	nar.	
□□□□□□□□	24.12.1931	
	Bydliště:	Praha
Čestný člen od 10.12.2001		
□□□□□□		

*Loučím se s vámi
přátelé milí, ruky stisk
dnes už vám nemohu dát,
utichlo srdce mé, odešly síly,
sbohem buď každý,
kdo měl mě rád.*

S bolestí v srdci oznamujeme všem příbuzným a známým smutnou zprávu,
že nás navždy opustila naše milovaná

paní

Eva Benešová

Zemřela po dlouhé těžké nemoci dne 17. května 2014 ve věku 83 let.

Poslední rozloučení se bude konat v pátek 23. května 2014 v 10.15 hodin
v obřadní síni krematoria v Praze - Motole.

Jménem pozůstalých:

Jaroslav Beneš
manžel

Jan Beneš

Eva Benešová zemřela 17.května 2014 , čest její památce ...

[ZDE](#) naleznete záznam z pořadu METROPOLE, kde je s Evou Benešovou natočen zřejmě poslední televizní pořad. (<http://youtu.be/ixsZ6FLe68E>)

Členka Klubu od r.1988. Střešovická rodačka, úspěšná (nejenom) dokumentaristka. Její vyjímečný talent otevřít lidská srdce a ztvárnit výpověď malého caparta i osmaosmdesátiletého pána ji po právu přinesl desítky ocenění v soutěžích zejména s "člověčí" tematikou, např. [Femina Film](#).

Životopis [zde](#) :

Narodila jsem se na Štědrý večer (skutečně večer) do vily, kterou právě postavil můj otec architekt, z peněz mamčiných rodičů, příčinlivých řemeslníků (měli pekařství). V této krásné moderní vile, postavené "na míru" jsme spolu s mladší sestrou, bratrancem

a nejbližšími příbuznými prožívala šťastné dětství na obrovské - jak se nám dětem zdálo - zahradě. V té době zuřila válka, ale nás děti se to netýkalo. Naše šikovná maminka nám dokázala zajistit relativní blahobyt. Dělal nám i "zmrzlinu", což byla řídká krupicovka vařená ve vodě, obarvená bretonem, ochucená marmeládou a vychlazená v prádelně. Ve vysokých sklenicích na nožce chutnala báječně. Maminka vařila i černé pivo z melty, ze starých chlebových kůrek dělala víno, aby bylo na Vánoce a ze šlupek z brambor vytvářela šišky, kterými krmila v prádelně husu. Po nocích - protože za to byl kriminál - dokonce tlačila olej z pašované řepy od tety z venkova.

Tenkrát si tatínek vypůjčil kameru "devítku" a nafilmoval život naší rodiny. Ač neměl žádné technické znalosti, udělal pěkný 20 minutový film, takový jakoby jeden den v průběhu celého roku. Scénář měl pečlivě promyšlený a napsaný a já si pamatuji, jak jsme my děti s nadšením dělaly vše, co tatínek řekl. Teď, když jsem si film přetočila na videokazetu, přináší mi radost, že si mohu kdykoliv vrátit zpátky ten dávný čas. Dívám se na sebe, na tu malou holčičku a vybavuji si své pocity a celou tehdejší atmosféru, kterou jsem prožívala. Jen zvuk mi chybí. Fotografie, které mám z té doby, mi nic neříkají, jsou mrtvé, kdežto vidět zase kamarádky a své nejbližší lidi v pohybu, to je něco úchvatného.

Když německá armáda mrzla u Stalingradu, my děti jsme se radovaly, že máme uhelné prázdniny, celé dny jsme se proháněly na bruslích a na saních a když napadlo tolik sněhu, že ani tramvaje nejezdily, postavil nám tatínek ze sněhu slona, tak velikého, že jsme na něj lezli po žebříku a sedělo nás na něm pět. Nebýt filmu, myslela bych, že se mi to ve vzpomínkách popletlo. Tatínek se chystal natočit pokračování až z nás budou dospělé dívky. Škoda, že už k tomu nedošlo. A že to tehdy byly události!! Když jsem dospívala, byl konec války. I já jsem směla nosit různé krámy na barikádu v naší ulici a když dorazil první ruský tank do Prahy, byl to náš tatínek, který to telefonoval do rozhlasu. Pak už mi to všechno splývá: my děvčata v tzv. "domapižlanských" krojích s náručemi květin, rozesmátí mladí vojáci s harmonikami na stráni před naší vilou, každovečerní ohňostroj ze zbylých raket, tanec lidí na ulicích... Škoda, že se z té doby zachovala jen jediná malá fotka. Mít tak sebekratší film z té doby, to by bylo něco.

Celý život jsem po filmu toužila, ne že bych sama chtěla být filmařkou, ale toužila jsem prostřednictvím filmu zastavit čas. Vdala jsem se z lásky a naše poklidné manželství trvá dosud, díky manželově toleranci. Ač jsme oba celý život poctivě pracovali, neměli jsme auto, chatu, lednici ani televizi, což nám ani moc nevadilo, horší bylo, že jsme nikdy neměli ani vlastní byt. Žili jsme pohromadě tři generace. Byla jsem učitelkou mateřské školy, což byla práce nervově vyčerpávající, ale dělala jsem jí ráda. I když jsem sama kreslit nedovedla, měla jsem k výtvarnému projevu vztah a dovedla jsem děti správně vést, proto se kresbičky dětí mé třídy uplatňovaly i v mezinárodních soutěžích dětských kreseb. V oblasti pracovní výchovy jsem byla krajskou metodičkou a dokonce autorkou metodiky osnov v této oblasti. Zažila jsem tu nejhorší dobu, kdy byly třídy přeplněny a děti stále "zapojovány do kolektivu". Běda učitelce, když inspekce objevila, že si nějaké dítě našlo koutek, kde si hrálo samo. Dnes se sama sebe ptám, jak jsme ten socialismus mohli vůbec vydržet, jak to, že jsme se z toho nezbláznili? Abych usnadnila dětem vstup do školky a abych pomohla i sobě v tom chumlu stejně malých dětí rozeznat povahy jednotlivců, seznamovala jsem se se svými budoucími žáčky předem a to přímo v jejich rodinách. Zabralo to sice polovinu prázdnin, ale od prvního dne jsme byli přátelé a tak odpadl pláč. Když jsem o tom napsala "Pedagogické čtení", získala jsem plaketu Komenského.

"Važ si přítomnosti, netěš se moc do budoucna a nevzdychej po minulosti," tak mi to tatínek říkával a já se podle toho řídila. Když se podívám zpět, lituji jen toho, že jsem si

nemohla vychutnat mateřství. Mé vlastní děti chodily už od tří měsíců do jeslí a trpěly tak, jak tehdy všechny děti. Že to mé děti celoživotně nepoznamenalo, bylo jen díky našemu harmonickému manželství. Ubohé nevyspalé děti (byly už od půl sedmé) věčně seřazované a ukázněvané, věčně čekající frontu na záchodě, u umyvadla, popoháněné v šatně, protože má přijít další třída... Tehdy se zapisovalo čtyřicet dětí na jednu učitelku. Dnes se mnozí diví, proč je teď tolik vandalů, narkomanů, zločinců... Ale to jsou přece ty děti, které vyrůstaly v přeplněných jeslích a školkách v rukou unavených nervózních sester a učitelek. Večer si pro ně přicházely vyčerpané matky, které měly před sebou ještě perspektivu nutné domácí práce a tak obyčejně dostalo dítě na zadek ještě v šatně školky, protože se neoblékalo dost rychle.

Jaké mám koníčky? Jako žena jsem si nemohla dovolit mít nějakého koníčka, který by se nedal využít v domácnosti. Vždyť jsem především plnila povinnosti, tak jak přede mnou vyvstávaly. A tak vařím i když mne to nebaví, ale docela ráda uklízím, protože chci kolem sebe mít krásno a čisto. Ještě mi nebylo 50 let, když jsem se dostala do plného invalidního důchodu. Naučila jsem se vyvolávat barevné fotografie a když všichni odešli do práce, já jsem si mohla po libosti hrát s vyvoláváním fotek. Bylo to nádherné a vzrušující. Hned jsem se také přihlásila do Fotoklubu, kde byli samí mladí muži, což bylo pro mne novum, protože jsem se celý život pohybovala pouze mezi ženami nebo dětmi. Hodně jsem se tam naučila a brzy jsem se stala předsedkyní, protože to nikdo nechtěl dělat. Všichni fotografovali černobíle, jen já jsem dělala barevné fotografie a to většinou krajiny. Mám život moc ráda a toužila jsem tu krásu světa zachovat. Úspěšně jsem se zúčastnila několika výstav a moji fotografii krajiny si vyžádal Svaz fotografů do archivu. Jenže se přestala dovážet z NDR barevná vývojka a já musela skončit. Po celou dobu jsem fotografovala na Equicolor, který měl brilantní barvy, ale ukázalo se, že po roce se začnou negativy odlupovat, až jsou úplně zničené. Výrobce sice uznal moji reklamaci v plné výši, ale co je mi to platné.

Teď filmuji (na video), aby všechno hezké co vidím a prožívám, zůstalo zachováno. Snažím se tak zrušit konečnost života. Začala jsem příběhem 88-tiletého pána. Měla jsem nejasnou představu, že mi někdo nafilmuje, jak se starý pán pohybuje po bytě a já do toho přijdu s komentářem a hudbou. Ale kdo mi to nafilmuje? V té době jsem vstoupila do videoklubu ČKK a tam jsem objevila jednoho obětavého člověka, pana Pavla Vrbatu, který ochotně přišel se svou kamerou. Nebýt jeho, nejen že by můj první film "Rodinný kronikář" nevznikl, ale já bych se ani filmařkou nestala. Teď jsem tomu úplně propadla a velice mne to baví. V té době jsem samozřejmě neměla ještě videorekordér ani televizi, dokonce ani kazetu jsem si nekoupila. Pavel Vrbata mi poradil, vše nafilmoval na svůj materiál a přetočil na svou VHS, abych se na to u příbuzných podívala. Já jsem si pak do magnetofonu říkala, co vidím. Doma jsem si magnetofon přehrávala, psala a kreslila, co je nafilmováno. Kresby a popisy scén jsem očíslovala, rozstříhala a následně sestavovala do celků, které jsem nalepovala na dlouhý balící papír. Měla jsem to po zemi po celém bytě. Tak jsem tvořila scénář. Sestavené jsem přepsala na stroji v několika kopiích (k dalšími přestřihávání) a ke každé scéně jsem nakreslila i obrázky. Pak jsme u Pavla Vrbaty na jeho přístrojích stříhali film a ozvučovali. Zabralo to několik nedělí. Nikdy v životě mu to nebudu moci oplatit, protože on mi věnoval to nejcennější: čas. Film, který jsme spolu vytvořili, dostal cenu všude, kam jsem jej poslala.

Díky výhodné investici v kupónové privatizaci jsem se postupně začala vybavovat potřebným zařízením. Manžel obětoval svoji celoživotní sbírku známek, kterou si v našich skromných poměrech tak těžko pořizoval, abych měla i vlastní videokameru. Od roku 1991, kdy vznikl můj první film, udělala jsem už dost filmových reportáží a dokumentů, za něž jsem dostala ve filmových soutěžích už několik desítek různých cen.

Pokusila jsem se i o hraný film "Selhání pana Ptáka", který sice dostal na Feminafilmu také cenu, ale myslím si, že na hraný film nemám sil. Mým cílem je zaznamenat současný život členů rodiny, aby měli památku, a příběhy obyčejných lidí kolem mne. Mám už spoustu natočeného materiálu, jenže to nestačím zpracovat, jednak proto, že mám jen jednodušší zařízení, kde musím nedostatek techniky nahradit pílí a také proto, že jsem už pomalá a stále musím plnit povinnosti v domácnosti.

Mám teď všechno, o čem jsem před revolucí nevěděla, že to vůbec existuje. Otevřel se svět i pro nás a my můžeme navzdory věku cestovat. Ze svobody a možnosti, které dnes máme, jsem ve stavu trvalého nadšení.

Eva Benešová, 2005 , převzato z časopisu Čas videa

Seznam oceněných filmů:

1 Rodinný kronikář

-byl oceněn 10x Rychnovská osmička: 3 cena a Cena Listů Podorlicka 1991 Litomyšlská lilie: Cena poroty 1991 Rožnov pod Radhoštěm /národní soutěž): 2 cena 1992 Beskydský Ještěr: Čestné uznání -1992 PAF Praha: 2 cena- 1992 Liptovský Mikuláš: Čestné uznání -1992 Kroměříž : Zvláštní cena- 1992 BFA-Benátky nad Jizerou: OSCAR 1997 Střekovská kamera: Čestné uznání- 1998 ČKK Praha: 2cena-2000

2. Životní role

-film oceněn 7x Feminafilm: 2cena-1996 Regionálka Praha:1cena-1996 ČKK Praha: 3cena-1996 Tatranský kamzík:3 cena 1996 Seniorforum:čestné uznání 1996 Litomyšlská lilie: 3cena -1997 Žďárský videošotek-cena Pivovaru Rychtář 2003

3. Vyprávění starého mládence

- získalo 10 cen Litomyšlská lilie: 3cena – 1997 ČKK Praha: 3cena -1998 Regionálka: 2cena – 1998 Národní soutěž Hradec Králové:1cena +Cena primátora – 1998 Feminafilm: 2cena -1998 Zlatý voči /FAMU) : 1cena – 1998 BFA: Benátecký Oscar -1998 Vysokovský kohout: čestné uznání 1998 Seniorforum: čestné uznání -1998 Zlatá kazeta Praha: Hlavní cena -2001

4. Náš Honzík

- film byl oceněn 9x Feminafilm: 2cena 1998 Juniorfilm Dvůr Králové:1cena- 1998 Rychnovská osmička: 2cena (stříbrná krajka) 1998 Strážská osmička: 1cena-1998 RAV Praha: Hlavní cena – 1998 Seniorforum : 3cena -1999 Litomyšlská lilie: 1cena – 2000 Videofestival : čestné uznání – 2004 Albertův diplom Handicap Lyceum 2004

5. Bud' vítán !

- film byl oceněn 2x Minisoutěž ČKK: 1cena – 2000 RAV Praha: 3cena – 2003

6. Lidé ze starých Střešovic

7. Staré Střešovice

- vesnice v Praze filmy získaly 12 cen Feminafilm: Cena starosty -2000 Tatranský kamzík: Cena primátora -2000 BFA – Benátecký Oscar -2000 Regionálka Praha : čestné uznání - 2000 ČKK – hlavní soutěž – 2001 – 1 cena Střekovská kamera: Cena poroty – 2001 Žďárský videošotek : 2cena – 2002 Zlatá kazeta Praha : čestné uznání – 2002 Litomyšlská lilie : Cena ředitele SKS -2002 Protivínský filmák:1cena -2003 : Video Pragensia 3 cena 2006- Feminafilm Ústí – 1 cena 2006

8. Squatterři

- film získal 6 cen - Žďárský videošotek: Cena za osobní přístup- 2001 Svitavy (celostátní):cena ATEMI + časopisu Foto-video Feminafilm: 1cena – 2002 Rychnovská osmička: čestné uznání – 2002 BFA : cena Barrandov studios Praha + čestné uznání Krajská soutěž Praha: 2cena – 2002

9. Ota miluje Míšu

– film oceněn 4x Hlavní soutěž ČKK: 2cena -1997_ Feminafilm : 3cena-1997 RAV: 1cena + hlavní cena – 1998 Ebensee (Rakousko): čestné uznání -2000

10. Podnikatelka

–film oceněn 4x Feminafilm : 2cena – 1997 PAF Praha: Zvláštní cena – 1998 ČKK:3cena – 1998 Litomyšlská lilie: Cena poroty – 1998

11. Podzim už přichází

– film oceněn 5x Beskydský Ještěr: čestné uznání – 1994 Střekovská kamera: 3cena – 1995 Rychnovská osmička: Diplom za výběr – 1995 Feminafilm: Cena starosty – 1998 ČKK: 2cena – 2002

12. Chovatelka

– film oceněn 3x Vysokovský kohout: 3cena – 1995 Seniorforum: 3cena – 1995 Feminafilm: Cena bez pořadí – 1996

13. Tomáš

– film získal 2 ceny Juniorfilm Dvůr Králové:2+3cena – 2002

14. Dobrodružná výprava

– film oceněn 2x RAV Praha: 3cena – 1999 Strážská osmička: čestné uznání – 1996

15. Kožený Hrdla

ČKK: 3cena – 2003

16. Obyčejný příběh

Feminafilm: Cena bez pořadí - 1995

17. Petr se oženil

Hradec Králové: čestné uznání – 1995

18. Reon Argondian

ČKK Praha: 3cena - 1996

19. Čarovný svět

Feminafilm: Cena bez pořadí - 1996

20. Stáří

Beskydský Ještěr: čestné uznání – 1994

21. Sumavské předjaří

ČKK Praha – Minisoutěž: 1cena – 1999

22. Babička Růženka

– RAV Praha: 2cena – 1998

23. Selhání pana Ptáka

– film oceněn 2x Feminafilm: 2cena – 1996 ČKK Praha: 1cena – 1997

24. Spokojené stáří

– film oceněn 2x Feminafilm: Cena starosty – 1997 Regionálka Praha: čestné uznání – 1998

25. Teta z jeslí

– film oceněn 2x ČKK: 2cena - 1997 Feminafilm: 2cena - 1997

26. Kočička má hlad

– oceněn 2x Juniorfilm Dvůr Králové: 3cena – 1997 Feminafilm: 2cena – 1997

27. Náprava škody

Feminafilm: 2cena – 1997 -

28. Život ve waldorfské školce

- film oceněn 2x Feminafilm: 3cena – 1999 Regionální: čestné uznání – 1999

29. Včelař

– film oceněn 2x ČKK: 1cena -1999 Regionálka: čestné uznání – 1999

30. Pétova mapa

– RAV: 2cena - 1999

31. Vojta chodí do školky

– PAF Praha :Zvláštní cena – 2000

32. Kočičí babička

- film oceněn 2x Vysokovský kohout: čestné uznání -2000 Feminafilm Ústí nad Lab:

3cena – 2005

33. Učitelka

– film oceněn 4x Litomyšlská lilie: čestné uznání – 1999 Regionálka Praha: 2cena – 1999 Svitavy (národní soutěž): čestné uznání – 1999 BFA Benátky nad Jizerou: Cena města- 1999 Diplom za dosavadní tvorbu PAF Praha – 2002 Zlatá medaile – Český lvíček 2005 Za celoživotní práci v oboru neprofesionálního filmu

34. Jak se natáčel Hamlet

- Český lvíček 2006 – krajské kolo Praha – 3 cena

35. Moje vnoučata

RAV Praha 2006 – 2 cena